

Mødet den 25. Oktober. 1923.

Fraværende: Bernt Jensen, J. Chr. Møller og S. Petersen.

1. (J. Nr. 335—1923). Skrivelse fra Ministeriet for off. Arbejder angaaende **Decision af Havneregnskabet for 1920—21.**

Toges til Efterretning.

2. (J. Nr. 456—1923). **Indenrigsministeriets Samtykke til Erhvervelse af Ejendommen Mejlgade Nr. 2.**

Toges til Efterretning.

3. (J. Nr. 472—1923). Bekendtgørelse om Afholdelse af en **Besigtigelsesforretning i H. t. Lov af 11. Marts 1921 om Foranstaltninger mod Brandfare ved Jernbanedrift.**

Toges til Efterretning.

4. (J. Nr. 302—1923). Indstilling fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse om, at **Arealet ved Rosensgades Forlængelse overgaar til Brolægningssudvalget.**

Formanden oplyste, at der havde været ført Forhandlinger med en Købmand, som ønskede at opstille en Benzintank ved Borgporten; men Sagens Akter vilde nu blive tilstillet Brolægningssudvalget.

Toges til Efterretning.

5. (J. Nr. 3¹⁵—1923). **Efterbevilling af Overskridelser i Regnskabet for Bygninger og Inventar.**
Overgik til 2. Behandling.
6. (J. Nr. 433—1923). **Andragende fra forskellige Grundejerforeninger om Forhøjelse af Hundeafgiften.**

Formanden gjorde opmærksom paa, at Aarhus var paa højeste Takst, saa hvis Afgiften skulde forhøjes, maatte det ske ved en Ændring af Loven. Den var ændret for Københavns Vedkommende, og det kunde maaske ogsaa ske i de store Købstæder, for det vilde være et Gode at faa Hundeholdet indskrænket. Men man kunde maaske sende Sagen til Købstadforeningen.

P. Petersen anbefalede at tage Sagen op. Det var vist tvivlsomt, at det nyttede noget at henvende sig til Købstadforeningen, men man kunde jo prøve.

Det vedtoges at sende Sagen til Købstadforeningen med Henstilling om at søge vedtaget en Lovændring angaaende Forhøjelse af Hundeafgiften.

7. (J. Nr. 182—1923). **Fornytt Andragende fra Stefanshjemmet i Aarhus om Fritagelse for Afdrag paa Kommunens Prioritet i »Louisenhøj«.**

Fra Budgetudvalget forelaa følgende Indstilling:

»Udvalgets Flertal anser det for rettest, at der ikke i nærværende Tilfælde afviges fra de almindelige Regler for Afvikling af Prioritetsgæld til Kommunen og kan derfor ikke anbefale Andragendet.

Mindretallet (Kjeld Sørensen) anbefaler, at det ansøgte bevilges.

Formanden bemærkede, at hvis Kommunen skulde give denne Tilladelse, vilde den faa et Tab, idet der skulde betales højere Renter i Banken, og dernæst kunde man næppe uden Ministeriets

Tilladelse ændre de Betingelser, paa hvilke Grunden var solgt. Imidlertid var der fra den socialdemokratiske Gruppe foreslaaet at tage Sagen tilbage til fornyet Overvejelse, da det muligvis kun drøjede sig om en kortere Tid.

A. M ø r u p havde egentlig ventet, at Andragendet var blevet imødekommet, efter at Bestyrelsen havde tilbudt at forhøje Renten fra 4 % til 5 %. Ministeriets Sanktion kunde sikkert let faas, hvis Byraadet var enigt om at anbefale det. Foreningen maatte præstere en stor Udbetaling, da den købte Villaen, og der havde ogsaa været Udgifter til Forandring og Montering, saa det kneb i Øjeblikket at skaffe Pengene. Man maatte dog erindre, at Hjemmet aflastede Byens Hospitaler og øvrige Sygehjem og derved gavnede Kommunen. Taleren vilde varmt anbefale Byraadet at bevilge Andragendet.

K j e l d S ø r e n s e n antog ikke, Hr. Mørup havde noget imod, at Sagen gaar tilbage til fornyet Overvejelse for at se, om Udvalget kunde enes om et Forslag.

A. M ø r u p: Nej!

A n d r. C h r i s t e n s e n havde i Udvalget stemt for at nægte Andragendet, ikke af Uvilje mod Stefanshjemmet, men fordi Kommunens Prioritetsforhold maatte behandles paa samme Maade, ellers vilde det medføre farlige Konsekvenser. Hvis Stefanshjemmet trængte til Hjælp, og Byraadet fandt det burde støttes, maatte det ske ved et direkte Tilskud paa Budgettet. At ændre Prioritetsforholdet var ikke heldigt.

K j e l d S ø r e n s e n var uenig med Overretssagføreren heri. Kommunen skænkede i sin Tid Stefanshjemmet en Grund, men Foreningen turde ikke bygge derude; nu søgte den om at blive fri for at afdrage paa Prioriteten en Tid og tilbød til

Gengæld at forhøje Renten til 5 %, saa Byen tabte ikke noget derved. Der blev ikke Tale om nogen Understøttelse, men blot om en Ændring af Betingelserne. Man burde ogsaa se lidt anderledes paa et saadant Hjem og dets Virksomhed end paa andre; det var egentlig en Opgave, som det offentlige burde tage op, og naar private gjorde det, burde de støttes paa enhver Maade. Taleren vilde derfor anbefale at bevilge Andragendet, men havde heller ikke noget imod, at Sagen gaar tilbage til Udvalget. Der var næppe Anledning til stadig at raabe op om Ministeriet; det kunde i Længden blive farligt, men i dette Tilfælde vilde Ministeriet selvfølgelig gaa med dertil.

F o r m a n d e n svarede hertil, at Stefansforeningen hverken havde betalt Renter eller Afdrag, siden den overtog Villaen, og Kommunen havde maattet forrente dette Beløb til Banken. Taleren havde heller ikke raabt paa Ministeriet, men kun nævnt, at man var nødt til at gaa den Vej, hvis Andragendet skulde bevilges.

A n d r. C h r i s t e n s e n havde ikke nævnt Ministeriet, men det var rimeligt nok, at naar Salget i sin Tid var blevet approberet af Ministeriet, maatte dette ogsaa give sit Minde til en Ændring af Salgsbetingelserne. Men Hovedsagen var, at Kommunens Prioritetsforhold var ordnede paa samme Maade, og derfor burde man ikke ændre noget her. Det betød jo ikke Uvilje overfor Stefanshjemmet, idet Taleren var villig til at forhandle om et eventuelt Tilskud til Hjemmet, hvis det var nødvendigt.

K j e l d S ø r e n s e n bemærkede, at Overretsagføreren nu kom med Overbud, for Stefanshjemmet havde slet ikke søgt om Tilskud, men blot om en Ændring af Betingelserne, og det burde Byraadet gaa med til.

Formanden gjorde Kjeld Sørensen opmærksom paa, at de tre Medlemmer, som havde stemt for at nægte Andragendet, var med i det Udvalg, som stillede Forslag om at skænke Foreningen en stor Byggegrund.

A. Mørup indrømmede, at der ikke var betalt Renter og Afdrag, men det stod i Forbindelse med det foreliggende Andragende, og naar det var afgjort, vilde Mellemværendet blive berigtiget. Men af Indstillingen fremgik, at Udvalgets Flertal rent havde afslaaet Andragendet.

H. P. Christensen erkendte, at Indstillingen gik ud paa at nægte Andragendet; men de faldne Udtalelser havde vist, at der var Velvilje overfor Institutionen, og saa maatte man ogsaa nok kunne finde en eller anden Form for en Støtte til Hjemmet. Taleren vilde derfor henstille, at Sagen gaar tilbage til Udvalget, og saafremt dette bliver enigt om et Forslag, var der næppe Anledning til igen at forelægge det for Byraadet.

Sagen gik tilbage til Udvalget.

8. (J. Nr. 258—1923). **Sagen angaaende Nedlæggelse af et Værelse i Ejendommen Frederiksbjerg Torv Nr. 6.**

Fra Udvalget for Bygninger og Inventar forelaa følgende Indstilling:

»Idet Udvalget paany fremsender Sagen, skal meddeles, at ifølge vedlagte Bilag 1, er der nu skaffet et Værelse paa 1. Sal i Ejendommen, som kan benyttes af Stuebutikkens Lejer til Soveværelse. Udvalget indstiller derfor, at Andragendet bevilges.

P. Petersen anbefalede Sagen paa Udvalgets Vegne, idet dog Hr. S. Petersen var syg, da Udvalget holdt Møde. Vedkommende Lejer var uden

egen Skyld blevet husvild, og Byen mistede ingen Lejlighed ved dette Arrangement.

H. P. Christensen havde sidste Gang forlangt Sagen udsat, idet der før var givet Ejeren Tilladelse til at nedlægge 2 Værelser for at skaffe Gennemkørsel, hvorefter han forpligtede sig til at opretholde det øvrige som Lejlighed. Nu havde han alligevel lavet Butik, saa Lejligheden var faktisk helt forsvundet, og man vidste ikke, hvor længe Lejeren fik Lov at beholde det nævnte Værelse. Taleren vilde derfor fraraade at give Tilladelsen.

P. Petersen indrømmede, at der var lavet baade Port og Butik af Lejligheden, men foreløbig behøvede Lejeren ikke andet end Butikken og et Værelse, saa der var i Øjeblikket lige saa mange Beboelser som hidtil. Naar Taleren havde anbefalet Sagen, skyldtes det Hensyn til vedkommende Lejer, som var meget ilde stillet, hvis han ikke kunde faa denne Forretning, og hvis Sagen paa ny skulde udsættes, blev Resultatet, at Familien brugte deres Penge og derefter var henvist til offentlig Hjælp. Af den Grund vilde Taleren meget anbefale at bevilge Andragendet.

Formanden mente, at Lejen af Butikken var meget høj, og Udvalget burde muligvis lade Nævnet undersøge dette Forhold.

H. P. Christensen kunde saa gaa med til Forslaget, saafremt Ejeren vilde forpligte sig til at lade det almindelige Huslejenævn fastsætte Lejen af Butikken.

P. Petersen kunde tiltræde dette, hvis Sagen ikke forhales derved.

H. P. Christensens Forslag vedtoges.

9. (J. Nr. 340—1923). **Andragende om Tilladelse til Ruteautomobilkørsel mellem Aarhus og Viborg.**

Anbefalet af Brolægningsudvalget paa sædvanlige Betingelser.

Indstillingen vedtoges.

10. **Andragende om Tilladelse til Opstilling af Benzintankaniæg fra:**

- a. (J. Nr. 445—1923). Dansk Engelsk Benzin- og Petroleums Co. paa Hjørnet af Østergade og Fredensgade.
- b. (J. Nr. 450—1923). Det Danske Petroleums A/S. paa Hjørnet af Sønderallé og Amaliegade.
- c. (J. Nr. 465—1923). Samme ved Banegaardsgade Nr. 43.

Brolægningsudvalget mener, at Byen er rigelig forsynet med Benzintanks, og kan derfor ikke anbefale de 3 Andragender.

Kunde ikke bevilges.

11. (J. Nr. 443—1923). **Andragende fra Beboere paa Dr. Margrethes Vej om Fjernelse af nogle Træer paa Vejens vestre Side.**

Fra Skovudvalget forelaa følgende Indstilling:

»Skovudvalget maa meget fraraade, at der fældes Træer i Skovene for at aabne private Ejendomme Adgang til en selv nok saa »vidunderlig Udsigt«, men da i det forliggende Tilfælde forstmæssige Hensyn gør det ønskeligt, at der i den nærmeste Fremtid fjernes enkelte af de store Træer i Skovkanten langs Dr. Margrethes Vej, vil dette kunne ske allerede i indøværende Efteraar«.

Vald Pedersen vidste ikke, at Skovudvalget havde noget at gøre med Træerne paa Dr. Margrethesvejs vestre Side. Men Vejen skulde brolægges, og derfor blev det nødvendigt at fjerne Træerne idet de var plantet i selve Vejbanen i Stedet for paa Fortovet. Naar der var Skov lige overfor, kunde Træerne ogsaa nok undværes paa

den anden Side. Taleren vilde henstille til Forskønnelsesudvalget, naar Træerne blev fældet, da at tage Roden med.

M. Simonsen erklærede, at Hr. Vald Pedersen gjorde sig skyldig i en Misforstaaelse, idet Skovudvalget kun havde talt om selve Skoven paa Vejens østlige Side, hvor nogle gamle Træer skulde fjernes. Det, som laa vest for Skovhegnet, havde Udvalget ikke befattet sig med.

Kjeld Sørensen var ikke særlig begejstret for at fælde gamle Træer, for det varede længe, før de voksede op. Forskønnelsesudvalget fik ofte Anmodninger om at faa Træer fjenet, men man burde være varsom med at imødekomme disse. Men hvis der skulde brolægges deroppe, blev det muligvis nødvendigt at fjerne Træerne.

Vald. Pedersen vilde gøre Hr. Simonsen opmærksom paa, at der i Andragendet kun var Tale om Træerne paa Vejens vestre Side. Der var ogsaa Udgift ved at have Træer, idet deres store Rødder kunde ødelægge Kantsten og Kloakker.

Kjeld Sørensen mente ikke, at de Træer, man plantede nu til Dags, gjorde Skade.

Det vedtoges at svare i Henhold til Skovudvalgets Indstilling.

12. (J. Nr. 414—1923). **Politikassens Regnskab for 1920.**

M. Simonsen gennemgik Regnskabet og gjorde opmærksom paa, at der tidligere havde været en stor Formue i Politikassen, medens der nu var blevet Underskud. Det blev derfor nødvendigt at spare paa alle Udgifter, som ikke var absolut nødvendige. Der var selvfølgelig den Udvej at forhøje Bøderne betydeligt, men det vilde vel medføre, at der blev større Beløb at afsone,

og da Kommunen skulde betale Afsoningspengene, var der jo ikke noget tjent derved.

Toges til Efterretning.

13. (J. Nr. 406—1923). Indstilling fra Udvalget for Skatterestancer om, at **uerholdelige Skatter til et Beløb af 788663,61 Kr. føres til Afgang i Regnskabet.**

F o r m a n d e n bemærkede, at det var en stor Sum, men dog ikke saa meget som budgetteret.

Indstillingen vedtoges.

14. (J. Nr. 2¹⁷⁴—1923). **Andragende om Dispensation fra Bygningslovens § 21 for Amaliegade Nr. 23.** Anbefaledes.
-